

kaste det strag. Han udtalte dette gjentagende, og i god Forstaaelse dermed opfattede jeg i Dag det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen), naar han med saa stienhynlig Glæde havde hørt paa det Foredrag, som blev holdt af det ærede Medlem fra Skjoge (Hørup). Det ærede Medlem kunde ikke skjule sin særdeles Tilfredshed over, at denne Udtalelse kom saa utvetydigt frem. Det forekommer mig ikke, at det ærede Medlem fra Hillerød havde Aarsag til at forbause sig synderlig over det ærede Medlem fra Skjoges Udtalelse. Hans Stilling til denne Sag kjende vi jo. Han indtager der en fra den øvrige Opposition noget særskilt Stilling ... (Hørup: Aldeles ikke!) ... Ja, det ærede Medlem har jo visse forskjellige Meningsfæller, men vi kjende hans Opfattelse ... Det forekommer mig egentlig ikke, at det ærede Medlem fra Hillerød har Grund til at undre sig over, at vi have hørt disse Udtalelser; men det blev opfattet paa den Maade af det ærede Medlem fra Hillerød, og jeg opfattede det i god Forstaaelse med, hvad der blev udtalt fra den ærede Ordfører fra Høires Side, det ærede Medlem fra Helsingør, naar han opfordrede os til at gjøre kort Proces med denne Sag og faae den hurtig forklaret. Det er den Maade, hvorpaa der nu er Tendentis til at benytte Rigsdagssamlingerne, en Tendentis til at benytte Forhandlingerne her til at forberede kommende Provisorier. Er det kun Meningen med vor Forhandling her efterhaanden at gjøre Bladsen ryddelig, for at man med lettere Hjerte og med mere frelst Samvittighed kan arbejde videre ad provisorisk Veie, er det dog et Misbrug af Rigsdagens Arbeide. Det ærede Medlem fra Helsingør opfordrede til da i det Mindste, hvad han ellers frygtede der kunde passere, at man i det kommende Udvalg skulde optage denne Sag til alvorlig Forhandling uden forudfattede Meninger. Ja, det vil jeg ogsaa opfordre til. Men hvorledes det ærede Medlem fra Helsingør kan rette en saadan Opfordring til Andre, naar han staa som Ordfører for det Parti, som i denne Sag ikke alene har forudfattede Meninger, men ogsaa har forudfattede Handlinger, idet de allerede er i Færd med at udføre det, vi skulle til at forhandle her, det forekommer mig at være aldeles mærkærdigt. Hvorledes tror det ærede Medlem, at vi fra vor Side skulle tro paa de Herrers Mangel paa forudfattede Meninger ved Forhandlinger om Ting, naar vi underhaanden faae at vide, at det og det er udført, uden at vi en Gang have faaet Underretning derom. Det er en Maade at opfatte forudfattede Meninger paa, som minder mig om et Udtryk, som det

ærede Medlem vistnok en Gang brugte af en Feiltagelse, nemlig: at forhandle ganske uden Hensigt. Jeg optager den nævnte Opfordring og vil lade den gaa videre og retter den særlig til det ærede Medlem og hele den Side, han repræsenterer. Ere de Herrere i Stand til at forhandle denne Sag uden forudfattede Meninger, saa gjør det nu.

Den meget ærede Krigsminister har rettet en Del af sit Foredrag til mig, og det vil derfor ikke undre, at jeg maa bede om Opmærksomheden for nogle Bemærkninger overfor den høitærede Krigsminister. Den høitærede Krigsminister sigtede mig for i mine første Udtalelser at have brugt en tendentios Fremstilling, ja, han talte endog Noget om den Maade, hvorpaa man taler paa Folkemøder, og satte det i Forbindelse med mine Udtalelser her i Jorgaars. Ja, jeg veed ikke, hvilke Erfaringer den høitærede Krigsminister har om den Maade, man taler paa Folkemøder, men jeg tror ikke, at den høitærede Krigsminister skal kunne dokumentere overfor et eneste af de Udtryk, jeg brugte i Jorgaars, at der der findes en eneste tendentios Udtalelse, og jeg tror at kunne belægge ethvert af mine Ord med Bevis. Men jeg skal ganske vist ikke kunne sige det Samme for den høitærede Krigsministers Bedkommende, thi den meget ærede Krigsminister har i sin Tale i Gaar brugt adskillige Bendinger, som jeg tror at kunne bevise ere urigtige. Jeg skal slet ikke bryde mig om at sigte den høitærede Krigsminister i den Henseende for nogen bestemt Tendentis; jeg vil meget gjerne tro, at det kan være sagt i god Mening, og at der ikke ligger noget Andet deri. Men jeg skal erindre om de forskjellige Udtalelser, han benyttede overfor mig, og jeg tror, han vil give mig Ret, naar jeg har forklaret, hvorfor jeg har betegnet dem som urigtige. Jeg havde anset over, at Ministeriet efterhaanden med Hensyn til Befæstningsagen havde faaet den indskrænket til alene at omfatte Kjøbenhavns Befæstning. Det Faktiske deri er jo uimodsigeligt, men den høitærede Minister indvendte, at det var ikke saadan at forstaa. Fordi Forslaget nu kun omfattede Kjøbenhavns Befæstning fra Land- og Søfiden, havde Ministeriet ikke bestomindre fastholdt alle de øvrige Foranstaltninger, det vilde ogsaa have dem, den hele Befæstningsplan, saaledes som den var forelagt i 1883, udført. Men, siger han, der maa begyndes paa Noget, der maa være en nødvendig Rækkefølge, man kan ikke begynde Alt paa en Gang. Nei, deri har den høitærede Krigsminister fuldstændig Ret, og dersom Befæstningsplanen i 1883, Planen